

Camellia

นางเซียมฮู อุปโลกน ลุ่มแคว้น

丑妃禍國不殃民 13

君彤 จวินทง เขียน
ติงติง แปล
HWQRANXIII วาด

บทที่ 424 ลอบสังหาร

บนทางเดินในค่ายทหาร หลีมั่วประคองอวินรื้อเหยียนเดินอย่างระมัดระวัง หญิงสาวอยากเดินเร็วขึ้นหน่อย แต่หลีมั่วก็จะเป็นกังวลอย่างไม่อาจพรรณนาได้

“หลีมั่ว ข้ายังไม่ได้ให้ชิงเงินกับเฟิงปั๋วตรวจดู บางทีอาจแค่ระดมล่าช้า” นางเห็นเขาเป็นกังวลเช่นนี้จึงเอ่ยปากอย่างอดไม่ได้ “หากข้าไม่ได้ตั้งครมภ์ ท่านจะผิดหวังมากหรือไม่”

“ไม่มีทาง” หลีมั่วเอ่ยอย่างไม่ลังเล “ปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติก็ดี วันพรุ่งจะให้เฟิงปั๋วกับชิงเงินมาดูเจ้า”

แม้จะกล่าวเช่นนั้น แต่หลีมั่วก็ยังประคองอวินรื้อเหยียนอย่างระมัดระวัง เขาคล้ายว่าเอ่ยอย่างเรื่อยเปื่อย “เหยียนเอ๋อร์ไม่ว่าวันข้างหน้าจะเกิดสิ่งใดขึ้น ไม่ว่าจะเพื่อบุใด เจ้าต้องรักษาตนเอง ชีวิตเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด”

“อืม” อวินร่ำเหียนก็คล้ายว่าเอ๋อตอบสบายๆ “ไม่ว่าเวลาใด ไม่ว่าเหตุใด พวกเราจะให้ความสำคัญกันและกันก่อนเสมอ”

“ได้” มุมปากหลีมั่วหยักโค้งเบาๆ มือทั้งสองซ้อนทับเกาะกุมกันแน่น

ภายในมมมิต จ้าวอี้เฟิงมองแผ่นหลังของอวินร่ำเหียน และหลีมั่วที่ไถลห่างออกไปที่ละน้อยด้วยแววตาซับซ้อน

ไม่กี่วันนี้ที่อวินร่ำเหียนและหลีมั่วไปเมืองฟี่ จ้าวอี้เฟิงเป็นห่วงหญิงสาวตลอดวัน แต่ครั้นนางกลับมามีอย่างปลอดภัย เขากลับไม่กล้าแม้แต่จะปรากฏตัวต่อหน้านางและเอ่ยวาจากับนางแม้สักคำ

จ้าวอี้เฟิงเกลียดชังตนเองที่ทำเรื่องเช่นนั้นกับอวินร่ำเหียนในราตรีนั้น เขาคิดว่าในหัวใจของนางยามนี้คงเห็นตนเป็นคนที่น่ารังเกียจเหลือหลาย นางคงไม่อยากเห็นตนไปอีกชั่ววันรันดร์

“ข้างเป็นเด็กโง่เขลาเสียจริง” เสียงชั่วร้ายนั้นดังขึ้นในจิตของจ้าวอีเฟิง “ข้าช่วยเจ้าก้าวไปชั้นหนึ่งแล้ว นี่ก็ไม่ถึงว่าเจ้าจะไม่กล้าก้าวขึ้นที่สอง”

เสียงนี้ทำให้ความทุกข์ตรมเลื่อนทนในใจของจ้าวอีเฟิงแปรเปลี่ยนเป็นโทสะ เขากำไม้เถาเครือหนึ่งข้างกายไว้แน่น แม่หนามแหลมที่เจริญบนไม้เถานั้นทิ่มแทงมือของตนจนได้รับบาดเจ็บ แต่จ้าวอีเฟิงก็ไร้ซึ่งความรู้สึก

เลือดแดงฉานไหลอาบตามฝ่ามือของเขา หยดย้อยลงบนดินชุ่มชื้น

“หากไม่เป็นเพราะข้า คาดว่าชั่วชีวิตนี้ของเจ้าแม่แต่่มือของสตรีที่ตนชอบก็คงไม่ได้จับ แต่เพราะมีความช่วยเหลือจากข้า เจ้าได้ลิ้มรสชาติของนางแล้ว” วิญญาณมารใช้น้ำเสียงเคล้าปลุกปั่นนั้นอีกครั้ง “หึๆ หวานฉ่ำใช่หรือไม่เล่า จ้าวอีเฟิง ยามนี้เจ้าต้องการมากกว่านี้หรือไม่ トラบใดที่เจ้าคล้อยตามความคิดของข้า ข้าก็สามารถรับประกันว่าเจ้าจะได้ครองอภินิหารเหี้ยมอย่างสมบูรณ์ เป็นอย่างไรเล่า”

“เจ้าฝันไปเถอะ!” จั่วอี้เฟิงกัดฟันกล่าวเย็นเยือก “หากวันหนึ่งข้าไม่อาจควบคุมเจ้าได้จริงๆ เมื่อวันนั้นมาถึง ข้าจะพาเจ้าไปตายด้วยกัน เจ้ารอคอยวันนั้นมาถึงใช่หรือไม่เล่า หึๆ”

“เจ้า...” วิญญาณมารถูกจั่วอี้เฟิงเอ่ยวาจาตอกหน้า จึงเอ่ยอย่างอับจนหนทาง “ช่างเถิด วันหนึ่งเจ้าจะรู้ว่าการทำตามความปรารถนาของตนเองนั้นเป็นสิ่งพิเศษเพียงใด”

“จะไม่มีวันนั้นไปตลอดกาล” จั่วอี้เฟิงลั่นวาจาอย่างเด็ดขาด “ต่อให้ข้าตาย ข้าก็จะมีวันทำร้ายคนที่ข้ารัก”

วันต่อมาหลี่มั่วเรียกทั้งหลินชิงเงินและเฟิงปั่วมายังที่พักของเขาและอวินร่วเหยียน หลินชิงเงินจับชีพจรให้ก่อน ตอนนิ้วของนางสัมผัสบนชีพจรของหญิงสาว บนหน้าก็ฉายความประหลาดใจป็นดีใจ

“ฟี่ร่วเหยียน ท่าน...ท่านตั้งครรภ์แล้ว!”

อวินร่วเหยียนจดจ้องหลี่มั่ว ในดวงตาดังามคู่ นั้น นอกจากความดีใจแล้วยังเคล้ากังวล

“ชิงเงิน เจ้าแน่ใจหรือ”

“ยอมแน่ใจเจ้าค่ะ” หลินชิงเงินกล่าว “ก่อนหน้านี้ข้าอยู่ใน
โรงหมอและเคยจับชีพจรตามการแพทย์แผนโบราณ ทักษะแรก
ที่เรียนคือจับชีพจรครรภ์ ไม่มีทางผิดพลาด พี่ร้วเหยียน ท่าน
ตั้งครรภ์แล้ว!”

“ร้วเหยียน เจ้า...เจ้า...ต่อแต่นี้ไปเจ้าห้ามขี่กระบี่เองอีก
เด็ดขาด” หลิมั่วที่อดกลั้นมานานเอ่ยปากขึ้นในที่สุด แม้ก่อนหน้านี้
ทั้งคู่จะเตรียมใจมาแล้ว แต่หลังยี่นยันก็อดตื่นเต้นและประหม่า
ขึ้นมาไม่ได้ โดยเฉพาะหลิมั่ว บุรุษที่ต่อให้ฟ้าทลายคิ้วก็ไม่มีทาง
ขมวดย่น ครั้นเผชิญกับเรื่องเช่นนี้ก็ประหม่าและตื่นตระหนก
ราวกับเด็กน้อยก็มีปาน

อวินร้วเหยียนและหลินชิงเงินเห็นท่าทางของหลิมั่วก็
อดขบขันขึ้นมาไม่ได้

“ดูท่าว่าที่นี่ไม่มีสิ่งใดให้ข้าทำแล้ว หึๆ” เฟิงปั่วที่อยู่ข้างๆ
ก็แหย่ยิ้มกล่าวขึ้น

“นั่นสิเจ้าคะ” หลินชิงเงินกล่าวอย่างหยอกล้อ “พี่สาวกับพี่เขยกังวลกันเกินไป เห็นๆ อยู่ว่าข้าผู้เดียวก็ทำได้ ยังทำให้ท่านต้องลำบากอีก”

“ระยะนี้เหียนเอ๋อติดตามข้าวิ่งวุ่นไปทั่ว เฟิงปั๋วโปรดตรวจดูให้ดี ไม่รู้ว่าต้องบำรุงอะไรหรือไม่” หลิมั่วเอ๋ออย่างจริงจังยิ่ง

หลังได้ยินหลิมั่วกล่าวเช่นนั้น หลินชิงเงินก็ปลีกตัวไปด้านข้างแล้วให้เฟิงปั๋วเดินขึ้นมาตรวจชีพจรให้อวินร่วเหียน

“ไม่มีอะไรร้ายแรง” เฟิงปั๋วตรวจชีพจรให้อวินร่วเหียนพลางเอื้อนเอ่ย “คุณหนูอวิน...ไม่ ไม่สิ...ควรเรียกว่าอูหยิน อูหยินร่างกายแข็งแรงดี”

เนื่องจากอวินร่วเหียนดูไม่คล้ายคลึงสตรีที่แต่งงานมีสามีแล้ว ทุกคนจึงยังเรียกนางว่าคุณหนูด้วยความเคยชินเรื่อยมา ทว่ายามนี้ตั้งครรถ์เป็นมารดาแล้ว ให้เรียกคุณหนูต่อไปก็เห็นทีว่าไม่เหมาะสม

เฟิงปั๋วชะงักครู่หนึ่ง คล้ายพบอะไรบางอย่าง คิ้วขมวด ย่นเล็กน้อย

“ทำไมรี เฟิงปู้” การกระทำของเฟิงปู้ทำให้หลีมั่วเป็น
กังวลอย่างไรสาเหตุ

“พวกเจ้าสองคนฝึกเคล็ดวิชาผานหิ้นหยางใช่หรือไม่”
เฟิงปู้กล่าว “จำต้องงด”

อวินร่วเหยียนและหลีมั่วสบสายตากัน ทั้งสองเข้าใจใน
บัดดลว่าเคล็ดวิชาผานหิ้นหยางที่เฟิงปู้กล่าวมานั้นคือสิ่งใด
หญิงสาวหน้าแดงระเรื่ออย่างไม่อาจควบคุม

หลีมั่วรีบเอ่ยตอบ “ใช่ มีสิ่งอื่นใดที่ควรระวังอีกหรือไม่”

“ตอนนี้ยังไม่มี” เฟิงปู้ขบคิดแล้วกล่าว “เช่นนี้แล้วกัน
วันนี้ข้าจะปรุงยาวิญญูณาธรรมาให้ฮูหยิน เพื่อไว้ใน
ยามจำเป็น”

“วันพรุ่งเป็นศึกใหญ่ ท่านเป็นหัวเรือหลัก ย่อมมีเรื่อง
มากมายให้สะสาง อย่าเปลืองเวลาของท่านเลย” อวินร่วเหยียน
เอ่ย “ข้ากับหลีมั่วต่างก็รู้วิธีปรุงยา ท่านให้เทียบยาแก่พวกข้า
พวกข้าปรุงขึ้นมาเองได้”

“มิจิต พวกข้าสองสามีภรรยาปรุงขึ้นมาเองได้” หลีมัวก็กล่าวขึ้น

“เช่นนั้นก็ดี” เฟิงปั่วเอ่ยคำ “ข้าจะเขียนเทียบยาให้พวกเจ้า พวกเจ้าปรุงตามเทียบยากี้ได้แล้ว ยาที่ปรุงออกมาพกดิตตัวไว้ได้ เผื่อไว้เป็นการดี”

เฟิงปั่วเอื่อนเอ่ยพลงเดินมาตรงหน้าโต๊ะตำราแล้วเขียนเทียบยาพร้อมวิธีการปรุงก่อนมอบให้หลีมัว

“ศีกวันพรุ่ง เจ้าทั้งสองไม่ต้องเข้าร่วม” เฟิงปั่วกล่าว “การสู้รบอันดุเดือดยังเกิดขึ้นในภายหลัง”

ยามนี้เองเฟิงอีเจิงก็วิ่งพรวดพรวดเข้ามาอย่างตื่นตระหนก เขาวิ่งพลงตะโกนพลง

“เฟิงปั่ว! เฟิงปั่วอยู่ที่ใด! รีบมาช่วยเร็วเข้า!”

ครั้นคนทั้งหลายเห็นท่าทางของเฟิงอีเจิงหัวใจก็กระตุกวบ สามารถทำให้ชายหนุ่มเสียกิริยาเช่นนั้นได้ ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องเลวร้ายอันใดขึ้น

“อึ้งเจิง เกิดเรื่องอันใดขึ้น” เฟิงบัวรีบเดินขึ้นไปเอ่ยถาม
สายตาของทุกคนต่างจับจ้องเฟิงอึ้งเจิงเป็นตาเดียว

“เร็วเข้า! รีบไปหาเจ้าเมือง เขาถูกลอบสังหาร!” เฟิงอึ้งเจิง
เอ่ยคำ

เฟิงเหยียนหยางถูกลอบสังหาร!

ทุกคนต่างตะลึงงันครั้งนี้ได้ย็นสิ่งนี้ วังตะบึงออกไปอย่าง
พร้อมเพรียง แสงกระบี่ทยอยปรากฏขึ้นที่ใต้เท้า มุ่งหน้าไปยัง
ที่พักของเฟิงเหยียนหยาง

“เจ้าเมือง!” พรึบตาที่สองขาของเฟิงบัวถึงพื้นก็แผดเสียง
ตะโกนพลางตะบึงเข้าไปในห้อง บริเวณประตูห้องมีรอยโลหิต
แดงฉาน รอยเลือดนั้นยืดขยายเข้าไปในห้อง

เฟิงบัวเข้าไปในห้องโดยพลัน เห็นเฟิงเหยียนหยาง
อยู่บนเตียง ยามนี้เลือดเประเครื่องนอนแดงฉาน สีหน้า
ของเขาขาวซีดสุดประมาณ ดวงตาหรือลงครึ่งหนึ่ง กระจางชัดว่า
เสียเลือดมากเกินไป

รอบเตียงของเฟิงเหยียนหยางรายล้อมด้วยเหล่าจอมยุทธ์จากกลุ่มจอมยุทธ์ลับห้าหกคน จอมยุทธ์เหล่านี้เฟิงปั๋วมอบหมายให้มาคุ้มกันเฟิงเหยียนหยาง

เป็นผลให้เฟิงปั๋วยากจะจินตนาการ ภายใต้การคุ้มกันอย่างแน่นหนาเช่นนี้ นึกไม่ถึงว่าเฟิงเหยียนหยางจะถูกลอบสังหารจนได้รับบาดเจ็บสาหัส!

หลิวมั่ว อวินร่วเหยียน และเฟิงอี่เจิงก็เร่งรุดตามมา หลิวมั่วและอวินร่วเหยียนเห็นเฟิงเหยียนหยางได้รับบาดเจ็บสาหัสเช่นนี้ก็ประหลาดใจไม่น้อย มีคนลอบสังหารหาใช่เรื่องแปลกได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยก็สามารถเข้าใจได้ แต่ภายในค่ายทหารของตนเอง ช้ายังอยู่ภายใต้การคุ้มกันจากผู้มากฝีมือคลาดล่าเช่นนี้ คาดไม่ถึงว่าจะได้รับบาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนี้ มันเหนือความคาดหมายเกินไปมาก

หลังเฟิงปั๋วตื่นตกใจได้ชั่วคราวก็รีบเดินขึ้นหน้าไปรักษาอาการให้เฟิงเหยียนหยางทันที เฟิงปั๋วนำยาวิญญูณออกมาหลายขวด ก่อนป้อนให้เฟิงเหยียนหยาง จากนั้นก็ถ่ายเทพลังวิญญูณจำนวนมากให้เขา ในที่สุดใบหน้าหม่นเทาดูจืดจางดับมอดของเฟิงเหยียนหยางก็แดงเลือดฝาดขึ้นมาเล็กน้อย

กระนั้นบริเวณหน้าอกของเขายังมีเลือดซึมออกมา ไม่ขาดสาย อวินร่ำเหยียนและหลี่มั่วต่างน่ายาห้ามเลือดออกมา มอบให้เฟิงเหยียนหยาง แต่ดูคล้ายว่ายาวิญญูณระดับสูง และระดับศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายนั้นจะไม่ส่งผลอันใดต่อบาดแผลบนหน้าอกของเขาแม้แต่น้อย เลือดแดงฉานยังไหลอาบไม่หยุด ทุกคนจึงต่างเข้าใจดีว่าบาดแผลนี้หาใช่บาดแผลธรรมดา

“มันเกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่!” ท้ายที่สุดเฟิงปั๋วก็ไม่อาจควบคุมตนเองไหว ตะเบ็งเสียงอย่างโกรธเกรี้ยวกับจอมยุทธ์รอบด้าน

จอมยุทธ์ทั้งหลายคุกเข่าลงกับพื้น โนมศีรษะลงต่ำว่า ไม่มีผู้ใดเอ่ยวาจา

“ข้ารู้ว่าเกิดเรื่องใดขึ้น” เฟิงอีเจิงเดินไปข้างเตียงของเฟิงเหยียนหยาง ก่อนคุกเข่าลงเช่นกัน

“เจ้ารู้เช่นนั้นเจ้าก็ว่ามา มันเกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่ ผู้ลอบสังหารคือผู้ใด และเขาไปที่ใดแล้ว” เฟิงปั๋วจดจ้องเฟิงอีเจิงแล้วเอ่ยถาม

“ผู้ลอบสังหารคือ...คือเจ้าเมืองน้อย” เฟิงอีเจิงกล่าว

“อะไรนะ! เจ้าวาอย่างไร ไหนเจ้าพูดอีกที ผู้ลอบสังหารคือผู้ใด!” เฟิงปั่วไม่อยากจะเชื่อหูตนเอง เขาดึงคอเสื้อของเฟิงอี้เจิงแล้วตวาดเอ๋ยถาม

“ท่านอา ผู้ที่ลอบสังหารเจ้าเมืองคือเจ้าเมืองน้อย” เฟิงอี้เจิงเงยหน้ามองเฟิงปั่วแล้วเอ๋ยวาจาขึ้นอีกครั้ง

“เป็นไปได้อย่างไร เหตุใดเขาต้องลอบสังหารเจ้าเมือง เหตุใดเขาต้องสังหารบิดาของตนเอง?!”

สองตาของเฟิงปั่วเบิกกว้าง ในแวตานั้นแฝงด้วยความตกใจ สับสน และไม่อยากจะเชื่อ

“เฟิงปั่ว เจ้าเมืองน้อยเป็นคนทำจริง ๆ ขอรับ” เหล่าหลินหัวหนากลุ่มจอมยุทธ์ที่อยู่ด้านข้างเอ๋ยปาก “หากไม่ใช่ว่าเป็นเจ้าเมืองน้อย ไหนเลยพวกข้าจะปล่อยให้เขาทำสำเร็จ พวกข้าก็ไม่คาดคิดว่าเจ้าเมืองน้อยจะลอบสังหารเจ้าเมือง ดังนั้นจึงไม่ได้เตรียมป้องกัน และนำไปสู่หายนะครั้งใหญ่นี้ ผู้น้อยสมควรตาย”

“ผู้น้อยสมควรตาย!!!” จอมยุทธ์ทั้งหลายต่างเปล่งเสียงกล่าว

“...เป็นเจ้าเมืองน้อยจริง ๆ นี่ก็ไม่ถึงว่าจะเป็นเจ้าเมืองน้อยจริง ๆ เหตุใดกัน มันเป็นเพราะเหตุใดกัน!” เฟิงปั่วระงับเสียงเอ่ยถาม

“เฟิงปั่ว”

เสียงไร้เรียวแรงเปล่งออกมาจากปากเฟิงเหียนหยาง

“เจ้าเมือง” เฟิงปั่วขยับเข้าใกล้เฟิงเหียนหยางทันใด พังเขาเอื้อนเอ่ย

“จับลูกทมิฬผู้นั้นกลับมาให้ข้า” เฟิงเหียนหยางเอ่ยปากอย่างอยากลำบาก

หลังได้รับคำสั่งเฟิงปั่วก็รีบส่งจอมยุทธ์ข้างกายไปจับเฟิงเหมียน เฟิงเหมียนแทงเฟิงเหียนหยางไปหนึ่งคราก่อนวิ่งออกไปอย่างลนลาน ด้วยฐานะเจ้าเมืองน้อยจึงไม่มีผู้ใดสกัดขวางตลอดทาง กระนั้นเวลาที่ได้ล่วงเลยไปนานนัก และด้วยพลังวัตรของเขาก็วิ่งไปได้ไม่ไกลเท่าใด

บาดแผลของเฟิงเหียนหยางอยู่ตำแหน่งหัวใจพอดี กริชถูกชักออกไป หัวใจจึงได้รับบาดเจ็บร้ายแรงถึงชีวิต

อย่างไรเสียในสถานการณ์เช่นนี้มีเพิงบัวผู้มากฝีมือและมี
ยาวิญญานดาษดีน เพิงเหยียนหยางก็น่าจะรอดชีวิตกลับมาได้
ทว่าบนกริชนั้นก็กลับซบด้วยบางอย่างที่ขัดขวางการสมานของ
บาดแผล ยาพิษที่เร่งการไหลเวียนของเลือด ยาพิษชนิดนี้
ไม่มียาถอนพิษ หากโดนพิษชนิดนี้เลือดก็จะไหลออกมาไม่หยุด
สุดท้ายก็จะเสียชีวิตจากการเสียเลือดมากเกินไป

ครบถ้วน

บทที่ 425 เฟิงอีเจิง
รับช่วงต่อตำแหน่งเจ้าเมือง

เหล่าจอมยุทธ์ได้รับมอบหมายให้ออกไปจับตัวเฟิงเหมียนเฟิงเหียนหยางเห็นว่าไม่อาจรอดแล้ว ทำได้เพียงพึ่งพายาวิญญูณและพลังวิญญูณที่เฟิงปู้ถ่ายทอดให้เขาเพื่อหลบลมหายใจเฮือกสุดท้ายไว้

“อีเจิง เจ้ามานี่” เฟิงเหียนหยางมองเฟิงอีเจิงที่คุกเข่าบนพื้นกลางกล่าวย่างอ่อนแรง

เฟิงอีเจิงขยับไปตรงหน้าเฟิงเหียนหยาง ตั้งตารอคำสั่งของเขา

เฟิงเหียนหยางละลายตาไปยังเฟิงปู้ กล่าวขึ้นว่า “เฟิงปู้ ไปนำกล่องในลิ้นชักที่สองบนโต๊ะตำราของข้ามา”

เฟิงปู้ขานรับ จากนั้นก็ทำตามคำสั่งของเฟิงเหียนหยาง หยิบกล่องหยกสีม่วงแดงกล่องหนึ่งออกมาจากในลิ้นชักบนโต๊ะตำรา แล้วยื่นไปตรงหน้าเฟิงเหียนหยางอย่างเคารพ

“เปิดออก” เฟิงเหยียนหยางเอ่ยออกคำสั่งต่อ เฟิงปั๋วจึงเปิดกล่องหยกสีม่วงแดงออก เห็นตราประทับส่องแสงวาววับวางอยู่ด้านในกล่องหยกนั้น

“นี่เป็นตราประทับซึ่งสลักจากหินวิญญาณผลึกระดับศักดิ์สิทธิ์” เฟิงเหยียนหยางเอ่ยวาจา “มันเป็นสัญลักษณ์ของเจ้าเมืองเมืองเฟิง เดิมตราประทับนี้ควรเป็นของบุตรชายเพียงผู้เดียวของข้า เฟิงเหมี่ยนเป็นผู้สืบทอด แต่ลูกทรพีผู้นั้นกลับทรยศ สูญเสียคุณสมบัติสืบทอดเมืองเฟิงไปแล้ว ยามนี้ข้าจะส่งมอบตราประทับนี้แก่บุตรหลานของสกุลเฟิง เฟิงอีเจิง”

“เจ้าเมือง!” เฟิงอีเจิงเงยหน้ามองเฟิงเหยียนหยางอย่างตื่นตะลึง “ข้าจะสืบทอดเมืองเฟิงได้อย่างไรกัน ข้าทำไม่ได้!”

เฟิงปั๋วก็ตกใจไม่ต่างกัน ลูกเขาลงข้างเฟิงอีเจิง กล่าวขึ้นว่า

“ไม่ได้เด็ดขาด! อีเจิงยังเยาว์วัย ฐานะก็ต่ำต้อย ไหนเลยจะสืบทอดเมืองเฟิงได้ ไม่ได้อย่างแน่นอนขอรับ!”

“อีเจิงเป็นบุตรหลานที่โดดเด่นที่สุดในสกุลเฟิง”

เฟิงเหยียนหยางกล่าว “ข้ากล่าวว่าเรามีคุณสมบัติ เขาก็มีคุณสมบัติ”

“แต่...”

“ไม่มีแต่!” กระจางชัดว่าเฟิงเหยียนหยางตัดสินใจแน่แล้ว เขาจดจำเฟิงอีเจิงที่กำลังอึ้งงั้น เอ่ยเรียก “อีเจิง ข้าในนามผู้นำสกุลเฟิง ขอมอบตราประทับหินวิญญาณผลึกที่เป็นตัวแทนของอำนาจสูงสุดภายในสกุลแก่เจ้า เจ้าต้องยึดมั่นในธรรมเนียมของสกุลเฟิง สานต่อสกุลเฟิงให้รุ่งโรจน์ไพศาล”

เฟิงอีเจิงมองเฟิงปั๋วแล้วมองเฟิงเหยียนหยาง กระนั้น เขาก็ไม่กล้ายื่นมือออกไปรับตราประทับนั้น

“อีเจิง เจ้าเป็นเด็กดี เจ้าอยากเห็นข้าตายตาไม่หลับอย่างนั้นหรือ” เฟิงเหยียนหยางร้อใจ โลहितบนหน้าอกเอ่อทันรุนแรงขึ้น

“สหายเฟิง” หลีมั่วที่ยืนอยู่ด้านข้างเอ่ยปากขึ้นยามนี้ “จงรับมือกับสถานการณ์เร่งด่วน เจ้ารับตำแหน่งในยามคับขันเสีย”

“เฮ้อ!” เฟิงปู้ก็ถอนใจกล่าวขึ้นว่า “อีเจิง เจ้าก็รับมา
เถิด!”

เมื่อนั้นเฟิงอีเจิงจึงรับกล่องสีม่วงแดงที่บรรจุธราประทับ
มาด้วยมือสั่นเทา

“เฟิงอีเจิงจะจดจำคำสอนของเจ้าเมือง” เฟิงอีเจิงถือ
กล่องนั้นไว้ในมือ ศีรษะสัมผัสพื้น กล่าวคำนับเฟิงเหียนหยาง
อย่างลึกซึ้ง

ยามนี้เองเหล่าหลินก็เดินเข้ามา กล่าวรายงานขึ้นว่า

“จับตัวเจ้าเมืองน้อยได้แล้วขอรับ ไม่ทราบว่าจะจัดการ
เช่นไร”

สายตาของทุกคนต่างจับจ้องเฟิงเหียนหยาง ตั้งตารอ
คำสั่งของเขา เฟิงเหียนหยางเผยสีหน้าทุกข์ตรมและซับซ้อน

บุตรชายเพียงผู้เดียวของตนกลับกลายเป็นคนสังหารตน
ผู้ที่ไม่เคยผ่านความเจ็บปวดนี้มาคงไม่อาจเข้าใจได้

“คุณตัวเจ้าเมืองน้อยไว้มาก่อน” ครั้นเห็นท่าทางเช่นนั้นของเฟิงเหยียนหยาง เฟิงบัวก็อยากยืดเวลาเรื่องนี้ออกไปก่อน แต่เฟิงเหยียนหยางกลับกล่าวขึ้นว่า

“พาตัวลูกทรพีนั่นมา”

“ขอรับ” เหล่าหลินขานรับแล้วเดินออกไป จากนั้นเขาก็พาจอมยุทธ์ที่คุณตัวเฟิงเหมียนเดินเข้ามา อาการของเฟิงเหมียนยับยั้งเหยิง เห็นได้ชัดว่าผ่านการต่อสู้มา แม้ว่าขณะนี้เขาเดินขายังกะโผลกกะเผลกก็ตาม

“ปล่อยข้า!” เฟิงเหมียนดิ้นพล่านเพื่อให้หลุดออกมาจากพันธนาการของจอมยุทธ์ทั้งสอง เขายืนอยู่หน้าเตี๋ยของเฟิงเหยียนหยางท่ามกลางสายตาจับจ้องของทุกคนรอบด้าน

“ลูกทรพี่ คุณเข่าลง!” เฟิงเหยียนหยางลุกขึ้นนั่งอย่างอีกรึก เข้ม ขณะเขาเคลื่อนไหวโลหิตแดงฉานก็ทะลักล้นออกมาจากหน้าอกของเขาเป็นทาง และคล้ายว่าเขาหาได้สังเกตเห็นแม้แต่บ่อย

แม้เฟิงเหยียนหยางจะได้รับบาดเจ็บสาหัสจนตาย
แต่มาดน่าเกรงขามของผู้นำสกุลก็หาได้ลดน้อยลงแม้เพียงนิด
เฟิงเหมียนคุกเข่าฝังศีรษะลงพื้น

“ท่านพ่อ ลูก...”

“เจ้าเมืองน้อย เหตุใดท่านถึงลงมือกับเจ้าเมือง!” เฟิงบัว
ไม่เข้าใจจึงเอ่ยถาม “เขาเป็นบิดาของท่านเชียว!”

เฟิงเหมียนเงยหน้าขึ้น จดจ้องเฟิงเหยียนหยางบนเตียง
แล้วกล่าวขึ้น “เขาเป็นบิดาของข้า แต่นั่นเป็นเพียงในนาม
เขาไม่เคยห่วงใยข้าหรือใส่ใจข้าเลย”

“เจ้า...เจ้าเป็นบุตรชายเพียงผู้เดียวของข้า
เฟิงเหยียนหยาง ผิดหรือที่ข้ามีข้อกำหนดเข้มงวดกับเจ้า”
เฟิงเหยียนหยางกล่าวด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน “เจ้าพรสวรรค์
ไม่สูง ข้าหวังว่าเจ้าจะเต็มเต็มได้ในวันหน้า แต่ต่อมากลับ
พบว่าต่อให้เป็นวันหน้าก็ยากจะเต็มเต็ม ทำได้เพียงหวังให้
เจ้าปลูกฝังคุณธรรม สดท้ายแม้แต่สิ่งนี้เจ้าก็ทำไม่ได้...”

“ดังนั้นท่านจึงจะทอดทิ้งข้า แล้วมอบตำแหน่งให้
เฟิงอี้เจิง” เฟิงเหมี่ยนหยัดตัวตรงชี้เฟิงอี้เจิงพลางกล่าว ยามนี้
ชายหนุ่มกำลังถือตราประทับผู้นำสกุลของสกุลเฟิง

“บางครั้งข้าก็สงสัยว่าแท้จริงแล้วข้าเป็นบุตรชายของ
ท่าน หรือเฟิงอี้เจิงกันแน่ที่เป็นบุตรชายของท่าน” เฟิงเหมี่ยน
กล่าวต่อ “ตั้งแต่เฟิงอี้เจิงมา ท่านก็เอ่ยเชยชมและพึงพอใจ
เขาทุกครั้ง แต่กับข้าท่านมีแต่จะไม่พอใจ ยามนี้ท่านพอใจแล้ว
หรือยัง ในที่สุดท่านก็มีเหตุผลส่งต่อตำแหน่งผู้นำสกุลเฟิงให้
เฟิงอี้เจิงแล้ว แผนการนี้ท่านมีมานานแล้ว ในที่สุดก็เป็นจริง
เสียที!”

“เจ้าเมืองน้อย” เฟิงบัวสอดคำขึ้น “ท่านไปได้ยินผู้ใด
พูดมาว่าเจ้าเมืองจะส่งต่อตำแหน่งให้อี้เจิง เจ้าเมืองปลุกฝังให้
ท่านเป็นผู้สืบทอดมาตลอด หากไม่เช่นนั้นก็คงไม่เข้มงวดกับ
ท่านปานนั้น ไหนเลยท่านถึงได้เข้าใจเจ้าเมืองผิดไป”

“ข้าหาได้เข้าใจเขาผิดไป” เฟิงเหมี่ยนลุกยืนขึ้น ชี้
เฟิงเหมี่ยนหยางแล้วกล่าวว่า “พีป่าเทียนขโมยจดหมายที่
เขียนด้วยลายมือของเขามา บนจดหมายกล่าวว่าเขาจะรับ
เฟิงอี้เจิงเป็นบุตรบุญธรรม และจะมาแทนที่ข้า จึงไม่ให้พวกเจ้า

ผีนมาช่วยข้า ต่อให้ช่วยข้ามาได้ ด้วยคุณสมบัติของข้านั้น
ไม่สามารถรับตำแหน่งเจ้าเมืองเมืองเฟิงได้ จึงให้พวกเจ้า
ช่วยเหลือและแก้แค้นเฟิงอี่เจิงในภายภาคหน้า”

“นั่นเป็นสาเหตุที่ท่านลงมือสังหารเจ้าเมืองอย่างนั้นหรือ”
เฟิงปู้กล่าวอย่างเจ็บปวดใจ

“มิผิด” เฟิงเหมียนไม่ปฏิเสธ เขากล่าวอย่างเหลืออด
“เห็นดำตาวามันเป็นตำแหน่งของข้า เหตุใดข้าต้องให้เฟิงอี่เจิง
เขาเป็นเพียงคนต่ำต้อยจากสกุลเฟิงในแผ่นดินระดับต่ำ
ข้าทำข้อตกลงกับพีบ่าเทียน ตราบใดที่ข้าสังหารบิดาของข้า
และสวามิภักดิ์ต่อเมืองพี ก็จะสามารถยึดเมืองเฟิงได้ และได้รับ
ทุกสิ่งอย่างที่ข้าควรได้รับ ข้าต่างหากที่เป็นนายน้อยของสกุล
เฟิง! ข้าต่างหากเป็นเจ้าเมืองในภายภาคหน้าของเมืองเฟิง!!!”

เฟิงเหมียนมองผู้คนรอบกาย สีหน้าของเขาบิดเบี้ยวไป
เล็กน้อย แต่ครั้นเขาเห็นเฟิงเหียนหยางที่สีหน้าซีดเซียว
และหายใจรวนยืนบนเตียงก็คุกเข่าลงอีกครั้ง หายดน้ำตา
ไหลหยดลงมาในที่สุด

“ท่านพ่อ เหตุใด...เหตุใดไม่ว่าข้าจะบากบั่นเพียงใดก็ไม่อาจตอบสนองความต้องการของท่านได้ เหตุใดท่านไม่เคยพอใจและคอยดูข้าอยู่เสมอ เหตุใดข้าถูกจับเป็นตัวประกัน ข้าทุกข์ทรมานเพียงใดตอนอยู่ในคุก ท่านกลับไม่ไยดีข้าแม้แต่หน่อย เหตุใดข้าได้รับบาดเจ็บสาหัสจนหมดสติ ท่านกลับไม่มาหาข้า ท่านไม่มาหาข้า ข้าก็เลยต้องมาหาท่าน แต่ท่านก็ยังอารมณ์เสียใส่ข้า ข้ายังให้ข้าออกไปจากที่นี่ ให้ข้าอยู่ในเมืองเฟิง อย่างก่อปัญหาให้ท่าน สำหรับท่าน ข้าบุตรชายผู้นี้เป็นเพียงภาระมาตลอดอย่างนั้นหรือ”

ครั้งนี้ได้ยินวาจาของเฟิงเหมียน เฟิงเหียนหยางก็นิ่งงันไป เขาไม่เคยคิดว่าข้อกำหนดเข้มงวดของตนจะสร้างบาดแผลให้เฟิงเหมียน เขาเจ็บใจที่ไม่อาจหลอมเหล็กให้กลายเป็นเหล็กกล้าได้จริงๆ แต่เฟิงเหมียนเป็นบุตรชายของเขา โลกหล้านี้มีบิดาคนใดกันเล่าที่ไม่รักบุตรของตน กระนั้นหลังเฟิงเหียนหยางขบคิดครู่หนึ่ง ก็คล้ายว่านอกจากเขาจะเข้มงวดกับเฟิงเหมียนแล้วก็ไม่เคยมีด้านความรักเลยจริงๆ

“ท่านพ่อ ลูกไม่อยากลงมือกับท่านเลยจริงๆ แต่ท่านจะทอดทิ้งลูก ลูกจึงควบคุมตนเองไม่ได้ ท่านพ่อ!” เฟิงเหยียนหมอบลงพื้นอีกครา

“เจ้าถูกหลอกแล้ว ข้าไม่เคยเขียนจดหมายฉบับนั้น และข้าก็ไม่เคยคิดจะทอดทิ้งเจ้า ก่อนเจ้าจะลงมือกับข้า ข้ายังถือว่าเจ้าเป็นผู้สืบทอดของข้ามาตลอด” เฟิงเหยียนหยางเอ่ยเสียงทุ้มลึก “เจ้าไม่ใช่ตัวเลือกที่ดีสำหรับการเป็นเจ้าเมืองเมืองเฟิงจริงๆ จุดนี้ข้ารู้แก่ใจมานาน แต่เพราะเจ้าเป็นบุตรชายของข้า ข้าจึงคิดจะส่งต่อตำแหน่งแก่เจ้า ข้าหวังว่าเจ้าจะมุนะมากพอ แต่ประจักษ์แล้วว่าข้าไม่ควรฝันบังคับเจ้า เป็นความผิดของข้า มันเป็นความผิดของข้าเอง”

“เจ้าเมือง ท่านพักผ่อนเถิดขอรับ เรื่องของเจ้าเมืองน้อยค่อยคุยกันวันหลัง” เฟิงปั่วเห็นสภาพเฟิงเหยียนหยางไม่สู้ดีนักจึงเอ่ยวาจา

เฟิงเหยียนหยางโบกมือ เขารู้ว่าตนไม่รอดแล้ว หากเขายังเสียเลือดต่อไปเช่นนี้ อาศัยยาวิญญานและพลังวิญญานยึดชีวิตก็ยื้อไว้ได้เพียงหนึ่งชั่วยามเท่านั้น เขาจึงใช้เวลาจัดแจงอย่างคุ้มค่า

“กักบริเวณเฟิงเหมียนในจวนเจ้าเมือง ห้ามให้ออกมา
ชั่วชีวิต” เฟิงเหียนหยางเอ่ยวาจา “เฟิงอีเจิ้งรับช่วงต่อเจ้าเมือง
คนต่อไป และรับตำแหน่งผู้นำสกุลเฟิงคนต่อไป ทุกคนในที่นี้
ต้องช่วยเหลือสุดกำลัง”

“ขอรับ เจ้าเมือง!” ทุกคนรวมถึงอวินร่ำเหียนและหลิมัว
ขานรับ

“อย่าเพิ่งป่าวประกาศข่าวการล่องลับจนกว่าศึกระหว่าง
สกุลเฟิงและสกุลฟี่จะสิ้นสุดลง” เฟิงเหียนหยางเอ่ยต่อความ
“จงทำลายสกุลฟี่ให้พินาศ และแก้แค้นให้ข้า!”

หนึ่งชั่วยามหลังเฟิงเหียนหยางลั่นคำสั่งเหล่านี้ ก็
ทรุดหนักไม่อาจช่วยชีวิตเนื่องจากสูญเสียเลือดมากเกินไป
ก่อนลาลับอย่างอาดูรสุดแสน จากนั้นเฟิงเหมียนก็ถูกคุมตัว
กลับไปยังจวนเจ้าเมืองเมืองเฟิง และกักบริเวณตั้งแต่นั้นต่อไป

เฟิงอีเจิ้งรับช่วงต่อตำแหน่งเจ้าเมืองเมืองเฟิงโดย
ไร้ซึ่งการเตรียมตัวใดๆ ศึกระหว่างจวนจะเริ่มขึ้นในวันถัดไป
ข่าวการล่องลับของเฟิงเหียนหยางไม่มีการแพร่พรายออกไป

แท้จริงแล้วนอกจากคนไม่กี่คน ณ ยามนั้น คนในสกุลเฟิงก็แทบไม่มีผู้ใดล่วงรู้เรื่องการสิ้นชีพของเฟิงเหียนหยาง

เฟิงอีเจิงเข้าประจำตำแหน่งในกระโจมใหญ่และกลายเป็นผู้บัญชาการสูงสุด เขาสั่งให้เหล่าหลินเข้ารับตำแหน่งแทนตนเอง เป็นขุนพลทัพหน้าของกองกำลังสกุลเฟิง จากนั้นก็เริ่มวางแผนการสู้รบในวันพรุ่งต่อไปภายใต้ความช่วยเหลือจากเฟิงปั๋วและพวกหลิมั่ว

ในเวลาเพียงครึ่งวัน เฟิงอีเจิงก็แสดงความสามารถในการบัญชาการออกมาอย่างเต็มเปี่ยม ทุกสิ่งอย่างล้วนจัดเตรียมอย่างเหมาะสม หาได้ยากยิ่งไปกว่าตอนเฟิงเหียนหยางยังอยู่ ยามนี้แม้แต่เฟิงปั๋วก็ยังชื่นชมเฟิงอีเจิงอย่างอดไม่ได้

รุ่งสว่างวันต่อมา นภายังไม่ส่องสว่าง เฟิงอีเจิงนำทัพจอมยุทธ์กว่าห้าร้อยชีวิตออกจากเมืองจินหยางมุ่งหน้าสู่เมืองอีกแห่งหนึ่งที่เดิมเป็นของเมืองเฟิงทว่าต่อมาก็ถูกสกุลฟีนุกเข้ายึดครองเมืองหลี่

ครั้นกองทัพใหญ่มาถึงบริเวณใกล้ประตูเมืองหลี่ ทหาร
คุ่มกันถึงค่อยตอบสนอง แม้พวกเขาจะเตรียมการรับมือมา
ตั้งแต่เนิ่นๆ แล้ว กระนั้นการบุกโจมตีอย่างกะทันหันครั้งนี้ของ
สกุลเฟิงก็เหนือคาดจริงๆ ใช้เวลาเพียงครึ่งวัน เฟิงอี้เจิงก็ยึด
เมืองหลี่มาครองได้

ดำเนินการต่อไปอย่างไม่หยุดพัก หลังเฟิงอี้เจิงยึด
เมืองหลี่กลับคืน ทันทีจากนั้นก็นำทัพจอมยุทธ์ห้าร้อยคนนี้
เร่งรุดเข้าโจมตีเมืองเล็กเมืองถัดไปที่ถูกสกุลฟี้ยึดครอง...

บทที่ 426 ท้ารบใกล้เมือง

ภายในเวลาเพียงสามวัน เฟิงอีเจิงก็อาศัยพลังกำลังของจอมยุทธ์ห้าร้อยคนยึดเมืองเล็ก ๆ ห้าแห่งของสกุลเฟิงที่สกุลฟี่ยึดครองไปกลับมาได้อย่างรวดเร็วดุจสายฟ้าฟาด

ยามนี้ฝ่ายสกุลฟี่ก็ตอบสนองอย่างรวดเร็วไม่ต่างกัน นอกเมืองเยียนเมืองชายแดนของสกุลฟี่ จอมยุทธ์ของสกุลฟี่สร้างแนวป้องกันขึ้นมาอย่างรวดเร็วภายใต้การนำของพีป้าเทียน จอมยุทธ์ห้าร้อยคนภายใต้การนำของเฟิงอีเจิงประสบกับการชุ่มโจมตีและการตอบโต้ที่รุนแรงเป็นคราแรก

หลังทำให้การบุกโจมตีสองหนของเฟิงอีเจิงถอนทัพไป พีป้าเทียนก็พาจอมยุทธ์ห้าร้อยคนเปิดประตูเมืองและโรมรัน ซึ่ง ๆ หน้ากับเฟิงอีเจิง

จอมยุทธ์ห้าร้อยคนของเฟิงอีเจิงต่อสู้ติดต่อกันมาสามสัปดาห์ ย่อมไม่อาจต่อกรกับพีป้าเทียนและผู้อยู่ใต้อาณัติของเขา ตั้งรับไปสองคราก็ล้มเหลวไปสองครา เหล่าหลินในฐานะทัพหน้าคนแรกควมม้ามายู่ข้างกายเฟิงอีเจิง กล่าวขึ้นว่า

“เจ้าเมือง พวกเราไม่อาจต่อกรได้ ล่าถอยเถิด”

เฟิงอีเจิงจับจ้องเหล่าจอมยุทธ์ของสกุลพีที่ฮึกเหิมและขวัญกำลังใจลั่นเปี่ยมเนื่องจากเป็นฝ่ายได้เปรียบ สีหน้าชิงชังขึ้นร่างๆ จากนั้นเขาก็ยื่นมือโบกสะบัด เอ่ยออกคำสั่ง “ล่าถอย!”

เหล่าหลินคุ่มกันเฟิงอีเจิงล่าถอยไปยังเมืองเล็กๆ ที่พวกเขายึดครองมาได้ก่อนนี้

“คิดจะหนี มันไม่ง่ายเพียงนั้น!” ครั้นเห็นเช่นนั้นพีป่าเทียนก็นำทัพตะบึงไล่หลังเฟิงอีเจิงและเหล่าหลินอย่างไม่ลดละ พวกเขาไล่ตามตลอดทางไปถึงในหุบเขาแห่งหนึ่ง ก่อนหยุดไล่ตาม

“เจ้าเมืองน้อย ชัยภูมิที่นี้อันตราย ไม่อาจไล่ตามต่อได้แล้ว” หัวหน้าจอมยุทธ์ข้างกายพีป่าเทียนเอ่ยกับเขา

พีป่าเทียนทอดมองสถานการณ์โดยรอบ เห็นเพียงเขาสูงตระหง่านสองด้าน ชัยภูมิที่นี้อันตรายไม่น้อยจริงๆ แม้แต่ม้าที่เขาควมขี่ก็คล้ายรับรู้ได้ถึงอันตราย ดูกระสับกระส่ายอย่างเห็นได้ชัด

“ล่าถอย!” พีป่าเทียนเอ่ยออกคำสั่ง ทว่าขณะเขากำลังออกคำสั่งนั้น เสียงออกคำสั่งอีกเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นบนบหุบเขา

“บุก!” พร้อมกับเสียงออกคำสั่งนี้ จอมยุทธ์เกือบร้อยคนก็พลันปรากฏขึ้นบนบหุบเขา ผู้ที่ออกคำสั่งกะทันหันนี้ก็คือหลี่มั่ว ส่วนจอมยุทธ์ห้าร้อยคนที่นำโดยเฟิงอี้เจิงและเหล่านลินก็เปลี่ยนทิศทางหัวม้ากลับมาสังหารพีป่าเทียนและกลุ่มจอมยุทธ์ของเขา

ลูกไฟ ไม้เถา แท่งน้ำแข็ง ก้อนหิน และวายุทรายทั่วผืนฟ้านั้นถาโถมเข้าใส่พวกพีป่าเทียนอย่างมิดฟ้ามัวดิน ส่วนเบื้องหน้าเป็นการตีโต้จากเฟิงอี้เจิง เหล่านลิน และจอมยุทธ์ห้าร้อยคน

“ล่าถอย! ล่าถอยให้ไว!” พีป่าเทียนและจอมยุทธ์นับร้อยคนต่อต้านจอมยุทธ์เกือบร้อยคนจากทั้งสองฝั่งของภูเขาสู่ที่สามแดงเคล็ดวิชาไวเจียพลังวิญญาณออกมาสารพัดภายใต้การนำของหลี่มั่ว ขณะเดียวกันก็ล่าถอยอย่างเร่งด่วน

เพียงชั่วอึดใจสั้นๆ จากไล่โจมตีก็แปรเปลี่ยนเป็นหลบหนี พีป่าเทียนหลบหนีกลับเมืองเยียนภายใต้การคุ้มกัน

อย่างสุดท้ายของจอมยุทธ์สกุลฟีนับร้อยคน กระนั้นจอมยุทธ์ที่ติดตามเขาก็บาดเจ็บล้มตายเกลื่อน สุดท้ายผู้ที่หนีกลับมาพร้อมเขาก็เหลือไม่ถึงห้าสิบคน

บนลานจัตุรัสของค่ายทหารสกุลเฟิง เหล่าหลินและกลุ่มจอมยุทธ์ที่เข้าร่วมศึกใหญ่เมื่อครู่ต่างมีสีหน้าแดงช้ำ รู้สึกตื่นเต้นเหลือหลาย ศึกเมื่อครู่นั้นเป็นการปลดปล่อยความโกรธเกรี้ยวที่อดกลั้นไว้หนึ่งปีกว่า

เหล่าหลินหัวร่อและบอกเล่าเหตุการณ์โรมรันเมื่อครู่แก่จอมยุทธ์จำนวนหนึ่งที่ไม่ได้เข้าร่วมในศึกเมื่อครู่ ทุกคนฟังด้วยอารมณ์ที่เดือดพล่าน

“ช่างถึงอกถึงใจแท้! ไ้อ้พวกชั่วช้านั้นถูกพวกข้าเล่นงานจนกลัวหัวหดตายเรียกรวด นี่เอาชีวิตรอดหัวซุกหัวซุนสภาพจนตรอกดีแท้ เช่นเดียวกับพีป่าเทียน หากไม่ใช่เพราะจอมยุทธ์ได้อาณัติของเขาคุ่มกันจนตัวตาย ป่านนี้พวกเราคงได้ศีรษะของเขากลับมาแล้ว”

“เฮ้อ! หัวหน้า ท่านล้าเอียงเกินไปแล้ว คีตกุเตีอดเพียงนี้ เหตุใดไม่ให้ข้าเข้าร่วมด้วย หนหน้าข้าต้องเข้าร่วมให้จงได้” จอมยุทธ์ทัพหลังผู้หนึ่งบ่นอุบ

“มิผิด ข้าด้วย”

“ข้าก็อยากไป อยู่ทัพหลังน่าเบื่อหน่าย พวกเราล้วนอยากเข้าร่วมศึก”

จอมยุทธ์ที่เหลือที่ไม่ได้เข้าร่วมศึกก็พากันเอ่ยวาจาแซ่

“มันแค่เริ่มต้น คีตกุเตีอดในวันหน้ายังมีอีกมาก ทุกคนล้วนมีโอกาส” เหล่าหลินกล่าวพลางมองจั่วอี้เฟิงที่ยืนกอดดอกอยู่ข้างๆ ภาพเหตุการณ์ขณะสู้รบฉายตรงหน้าเหล่าหลินอย่างไม่อาจควบคุม แส้ยาวดำทะมึนของจั่วอี้เฟิงดุจมังกรโลกันตร์ก็มีปาน พลาณภาพมหาศาลทำเอาเหล่าหลินประหลาดใจนัก

เหล่าหลินเห็นกับตาว่าเขาม้วนจอมยุทธ์พลังวัตรบรรลุนักคุมกระบี่ระดับแก่นสมบูรณ์ผู้หนึ่งลงจากหลังม้า แล้วฟาดแส้อีกคราจนคนผู้นั้นลอยปลิวออกไป ผู้ที่สามารถเล่นงานจอมยุทธ์

ระดับแก่นสมบุรณ์จนบาดเจ็บได้ในพริบตา นอกจากเฟิงปัวแล้ว จ้าวอี้เฟิงก็เป็นคนที่สองที่เขาเคยยล

ทว่าเขาเห็นเคล็ดวิชาพลังวิญญาณที่จ้าวอี้เฟิงปล่อย ออกมานั้นยังไม่บรรลุถึงระดับแก่นสมบุรณ์ สิ่งนี้ทำให้เหล่าหลิน นึกจนอยู่เล็กน้อย

“จ้าวอี้เฟิง” เหล่าหลินเดินไปข้างกายจ้าวอี้เฟิง เขาเอ่ยถาม ตรงไปตรงมาอย่างไม่อ้อมค้อม “ยามนี้เจ้ามีพลังวัตรเท่าใด”

“นักคุมกระบี่ระดับเก้า ทำไม่รู้” จ้าวอี้เฟิงเอ่ยถามกลับ

“เจ้ายังไม่บรรลุถึงระดับแก่นสมบุรณ์จริงหรือ” เหล่าหลิน ซักไซ้ถาม

“ยังขอรับ มีอะไรหรือ” จ้าวอี้เฟิงนิน้วน

“ในสนามรบ ข้าเห็นกับตาตนเองว่าเจ้าเล่นงานจอมยุทธ์ ระดับแก่นสมบุรณ์ผู้หนึ่งจนได้รับบาดเจ็บ เจ้าทำได้อย่างไร”

จ้าวอี้เฟิงจ้องมองเหล่าหลิน เหล่าหลินรู้สึกเย็นเยือก กับสายตาของเขาอย่างไม่ทราบสาเหตุ ขณะเหล่าหลินจวนจะ เปล่งคำต่อ จ้าวอี้เฟิงก็พลันขบขัน กล่าวขึ้นว่า “พี่ใหญ่หลิน ท่าน

อย่าหลอกข้าเล่น ข้าไหนเลยจะเอาชนะจอมยุทธ์ระดับแก่น
สมบูรณ์ได้ แต่จอมยุทธ์ที่พลังวัตรเทียบเคียงกับข้า ก็ถูกข้า
ฟาดลอยไปหลายคน ท่านต้องมองผิดเป็นแน่”

“ข้ามองผิดไปงั้นรี เป็นไปไม่ได้! เฮ้ จ้าวอี้เฟิงเจ้าอย่าเพ่ง
ไป!”

“พี่ใหญ่หลิน ข้าต้องกลับไปฝึกบำเพ็ญเพียร พยายาม
เข้าสู่พลังวัตรระดับแก่นสมบูรณ์โดยเร็วที่สุด” เหล่าหลินคิดจะ
เอ่ยถามต่อ แต่จ้าวอี้เฟิงกลับออกจากลานจัตุรัสไปอย่างไม่ไยดี
ผู้อื่น

ตอนจ้าวอี้เฟิงเดินออกจากลานจัตุรัส เสียงขำร่ายนั้นก็
ดังขึ้นในจิตของเขาอีกหน

“ผู้คนจะพบการมีอยู่ของข้าสุดแต่จะช้าเร็ว
โดยเฉพาะอวินร่วเหยียนและหลิมั่ว จ้าวอี้เฟิง เจ้าวางแผน
แต่เนิ่นๆ เป็นการดีที่สุด”

“เจ้ามีวิธีใดทำให้ข้าบรรลุพลังวัตรระดับแก่นสมบูรณ์
ขั้นหนึ่งได้บ้าง” จ้าวอี้เฟิงกลับเอ่ยถามวิญญูณมาร หากไม่ยาก

ให้ผู้อื่นสงสัยยามเขาใช้พลังของวิญญาณมาร เช่นนั้นก็ยิ่งเพียง
เพิ่มพูนความแข็งแกร่งของตนเองเท่านั้น

“ข้ายอมมี” น้ำเสียงของวิญญาณมารแฝงความตื่นเต้น
“เพียงแต่ทำข้อตกลงกับข้านี้ มีราคาที่ต้องจ่าย”

“จ่ายอะไร” จั้วอี้เฟิงเอ่ยถาม

“ผสมรวมกับข้าให้ลึกยิ่งขึ้น” วิญญาณมารเอ่ย “ข้า
หาได้เอาเปรียบเจ้า นักคุมกระบี่ระดับเก้าบรรลุลระดับแก่น
สมบูรณ์มีคอขวดที่ใหญ่ัก เพื่อให้ฝ่าคอขวดนี้ไปได้เจ้าจำต้อง
ใช้พลังมารของข้า สิ่งนี้ต้องผสมรวมกับข้าให้ลึกขึ้น”

การผสมรวมกับวิญญาณมารให้ลึกขึ้นนั้นหาใช่เรื่อง
น่าสนุก ยามนี้จั้วอี้เฟิงยังสามารถควบคุมวิญญาณมารได้
แต่หากผสมรวมให้ลึกขึ้นอีกครั้ง จั้วอี้เฟิงไม่ต้องคิดก็ล่วงรู้ว่า
วิญญาณมารต้องทำทุกวิถีทางเพื่อควบคุมเขาเป็นแน่

“ความจริงเจ้าไม่จำเป็นต้องเสีย” วิญญาณมารมอง
ความกังวลของจั้วอี้เฟิงออกอย่างชัดเจน เขากล่าวว่า “หาก
ไม่ยากให้ทุกคนรู้ความลับของเจ้า วิธีที่ดีกว่าคือเพิ่มพูน
ความแข็งแกร่งของตนให้ดีแล้วจากไปเสีย จากไปจากที่นี่

จากไปจากทุกคน หาสถานที่ที่ไม่มีผู้ใดเหยียบย่างมากนักแล้ว
ตั้งมันฝึกบำเพ็ญเพียร รอประมุขิตีเปิดออกในปีหน้าแล้วกลับไป
ยังที่เดิมของเจ้า หรืออยู่ที่นี้ไปตลอดกาลก็ยอมได้”

จ้าวอี้เฟิงยอมไม่มีทางจากไป ศักใหญ่ระหว่างสกุลเฟิง
และสกุลฟีกำลังเริ่มขึ้น อวินร้วเหยียนก็อยู่ในวังวนของศึกใหญ่
ที่ว่านี้ ในเวลาเช่นนี้จ้าวอี้เฟิงไม่มีทางจากไหนเป็นแน่

“ได้ ข้ายินดีทำตามที่คุณบอก” จ้าวอี้เฟิงไม่ลังเลอีกต่อไป

“เจ้ายินดีผสนรวมกับข้าอีกชั้นหนึ่งจริงหรือ” วิญญาณ
มารไม่ยากเชื่อในสิ่งที่ตนได้ยิน “เพื่ออวินร้วเหยียนผู้นั้น
ไม่นึกเลยว่าเจ้าจะยอมเสียสละเช่นนี้ จ้าวอี้เฟิง นับวันข้ายังไม่
เข้าใจเจ้าจริง ๆ เจ้าชอบนางแต่ไม่กล้าสารภาพ ข้าช่วยเจ้า
สารภาพ สุดท้ายจนบัดนี้แม้แต่ไปพบนางก็ไม่กล้า และใน
สถานการณ์ที่นางไม่รู้สิ่งใดเลย เจ้าก็ยอมเสียสละเพื่อนางเช่นนี้
เจ้าโง่เขลาหรือไร!”

“โง่เขลาหรื” จ้าวอี้เฟิงยิ้มขึ้นกล่าวขึ้นว่า “ก็อาจจะ แต่นี่
เป็นความเต็มใจของตัวเอง”

คนที่ตนรักถูกลิดขิดไม่ให้รักตน ก็แน่แล้วว่าต้องเสียสละ
จ้าวเฝ้าตระหนักรู้ถึงสิ่งนี้ได้แล้ว

สกุลเฟิงประสบชัยชนะเป็นหนแรก ขวัญกำลังใจอีกเข็ม
ขึ้นมามาก เฟิงอีเจิงเคลื่อนกองกำลังไปนอกเมืองเยียนและ
ตั้งค่ายพักทหาร คล้ายต้องการตั้งท่าบุกโจมตีเมือง

“สกุลเฟิงช่างก้าวหน้าขึ้นเรื่อย ๆ”

เหนือประตูเมืองของเมืองเยียน พีเยียนและพีป้าเทียน
ยืนเคียงบ่าทอดมองค่ายทหารของสกุลเฟิงที่อยู่นอกเมืองไป
หนึ่งหลี่พลางเอ่ยคำ

“ไม่เพียงก้าวหน้า แต่ยังเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก” พีป้าเทียนกล่าว

เขาคงหลุมพรางของศัตรูเพราะประเมินศัตรูต่ำเกินไป
ผลสุดท้ายต้องสูญเสียจอมยุทธ์ไปเกือบร้อยคน แม้แต่จอมยุทธ์
พลังวัตรนักคุมกระบี่ระดับแก่นสมบุรณ์ของกลุ่มจอมยุทธ์ลับก็
ถูกสังหารตายไปดาษดื่น ความสูญเสียเรียกว่าหนักหนาเอาการ

“วันพรุ่งเริ่มศึกอีกหนอย่าได้ประมาทศัตรู หากเห็น
อวินร้าวเหยียนและหลี่มั่วยังต้องจับกุม พวกเราทั้งสองเป็น
ภารกิจสำคัญ” ฟีเยียนกล่าวกับฟีป่าเทียน “กำแพงเมืองหายก็
ยึดกลับคืนมาได้ ขอเพียงทำให้ผู้อาวุโสใหญ่มังกรเงินพึงพอใจ
พวกเราไม่ต้องเกรงกลัวสิ่งใด”

“ท่านพ่อ ผู้อาวุโสใหญ่เร่งรัดท่านใช่หรือไม่” ฟีป่าเทียน
เอ่ยถาม

“ใช่ ผู้อาวุโสใหญ่เกิดโทสะ กำหนดเวลาห้าวันก่อนนี้
ข้าทำไม่สำเร็จ แต่ผู้อาวุโสใหญ่ก็ยังให้น้ำมนต์ศักดิ์สิทธิ์เพื่อ
ช่วยชีวิตเจ้า เทียนเออร์ เจ้ารู้หรือไม่ว่ามันหมายถึงสิ่งใด”

“ลูกไม่รู้ ท่านพ่อโปรดอธิบาย”

“หากหนี่เราไม่สามารถจับอวินร้าวเหยียนและหลี่มั่วได้
สกุลฟีของพวกเราก็จะอันตรายหายไปจากแผ่นดินหมิงยวน
แห่งนี้” ฟีเยียนทอดมองออกไปไกล เขารู้กระจ่างดีว่าอวิน-
ร้าวเหยียนและหลี่มั่วอยู่ที่นั่น ทว่าไร้หนทางจับคนทั้งสองได้

มือทั้งสองของเขาที่วางอยู่บนกำแพงเมืองกำแน่นขึ้น
“ฉะนั้นเทียนเออร์ เจ้าจงจำไว้ว่าผลลัพธ์ของศึกคราวนี้หาได้

สำคัญ การจับตัววันร่ำเหียนและหลิมั่วต่างหากเป็นสิ่งสำคัญที่สุด”

“ลูกจะจดจำวาจาของท่านพ่อไว้” พี่ป้าเทียนเอ่ย “ลูกจะคิดทุกวิถีทางเพื่อจับตัววันร่ำเหียนและหลิมั่วมา”

วันต่อมาของการตั้งค่ายพักทหาร สกุลพีเริ่มส่งจอมยุทธ์ไปยังค่ายทหารของสกุลเฟิงเพื่อทำทายก่อน

สกุลเฟิงยอมไม่มีทางยอมแพ้ ส่งยอดฝีมือออกไปต่อการทำรบหนนี้ สกุลพีเป็นฝ่ายริเริ่ม เป้าหมายคือกัศักดิ์ศรีจากที่พ่ายแพ้ไปเมื่อวานนี้ ทว่าสกุลเฟิงยอมไม่มีทางให้ศักดิ์ศรีนี้แก่สกุลพี ทั้งสองฝ่ายจึงทำข้อตกลงขึ้นมา ฝ่ายใดพ่ายแพ้ต้องสละเมืองเมืองหนึ่ง

ทั้งสองฝ่ายรบรากันเจ็ดแปดหนในวันเดียว แต่ละฝ่ายมีทั้งชนะและพ่ายแพ้ กระทั่งสกุลพีส่งผู้แข็งแกร่งพลังวัตรนักคุมกระบี่ระดับแก่นสมบุรณ์ชั้นหนึ่งระยะสูงสุดผู้หนึ่งออกไป สกุลเฟิงก็เริ่มพ่ายแพ้อย่างต่อเนื่อง การทำรบนี้น่าสนใจไปตลอด จวบจนราตรีย่างกราย ทั้งสองฝ่ายยังไม่มีทีท่าว่าจะเลิกรบ และ

ผู้แข็งแกร่งพลังวัตรนักคุมกระบี่ระดับแก่นสมบูรณ์ขั้นหนึ่ง
ระยะสูงสุดผู้นั้นก็เหี้ยมหาญยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ไม่มีสัญญาณว่าจะ
เสื่อมถอยลงเลย

จอมยุทธ์จากกลุ่มจอมยุทธ์ลับบุกขึ้นไปสองคน คนหนึ่ง
ได้รับบาดเจ็บสาหัสคนหนึ่งเสียชีวิต แม้แต่ผู้มากฝีมืออย่าง
เหล่าหลินก็ถูกเล่นงานจนได้รับบาดเจ็บสาหัส

เฟิงอี่เจิงและพวกอวินร่ำเหยียนที่เผ่าสังเกตการณ์อยู่
ทัพหลังก็นิวหน้าอย่างไม่อาจจะรับ

นางเขียนอัปลักษณ์เล่มแคว้น เล่ม 13

丑妃祸国不殃民

Camellia

ไน้คร้อบรึนท้อมรึนทึร์ ค้อรเป้อเรชนส์ จ้ากั๊ด (มหำชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《丑妃祸国不殃民》

Author: 君彤 Jun Tong

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับบันทึกเสียง ตีพิมพ์ทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

君彤 Jun Tong

นางเขียนอัปลักษณ์เล่มแคว้น เล่ม 13 .: 君彤 Jun Tong เขียน; ดึงดิง : แปล จาก 丑妃祸国不殃民.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2568.

(1) ,448 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I., ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7981-5